

april 2020

Gemeente-zijn in corona-tijd

Het zijn bijzondere tijden. Het corona-virus heeft onze samenleving in haar greep. In de week waarin wij eigenlijk onze koffer zouden pakken om er even een weekje uit te zijn, kwam de regering met maatregelen om het virus zoveel mogelijk in te dammen. De kerk besloot zelfs om kerkdiensten niet door te laten gaan. Wie had ooit kunnen bedenken dat zelfs dát nog eens zou kunnen gebeuren! Voor zover ik kan nagaan, is dat nog nooit vertoond.

Het oprukkende virus en de heftige maatregelen, hebben er wel voor gezorgd dat wij hebben besloten thuis te blijven en dat ik 'gewoon' door zou werken. Maar wat is in deze tijd 'gewoon'. Op bezoek gaan bij mensen is niet verantwoord. Gelukkig kan ik ook telefonisch contact onderhouden met mensen, bedacht ik. Als voorzitter van de Werkgemeenschap Balk (d.i. de vergadering van predikanten van onze regio, t.w. Balk, Sloten, Wijckel, Oudemirdum, Nijemirdum, Sondel, Hemelum, Stavoren, Hindeloopen, Koudum, Warns en Molkwerum) heb ik de collega's gepolst over welke initiatieven zij hebben genomen om gemeente te kunnen zijn in corona-tijd. Het is bijzonder te zien hoe creatief mensen kunnen worden in crisistijd. Heel inspirerend! In de hoop in onze eigen regio met elkaar als gemeente van Christus verbonden te kunnen blijven, hebben we ook gesproken over het verzorgen van diensten in ons werkverband (daarover leest u hieronder meer).

Het was hartverwarmend om te zien hoe ook binnen onze gemeenten de ideeën over en weer gingen via WhatsApp, onder het mom van "Het coronavirus kunnen wij niet stoppen. Het eenzaamheidsvirus wel!" Roosters zijn gemaakt voor de vrijwilligers die telefonisch contact zullen onderhouden met de ouderen, de eenzamen en allen die dat nodig hebben in onze gemeenten. Ook het idee van een Nieuwsbrief is ontstaan, niet alleen om u op de hoogte te houden van het gemeentenuws, maar ook om elkaar met mooie teksten te bemoedigen en een hart onder de riem te steken. En we hebben ook besloten de kerk open te stellen. U leest daar verderop in deze nieuwsbrief meer over.

Inderdaad, het zijn bijzondere tijden! Maar misschien zijn dit wel de tijden waarin we, meer dan gewoonlijk, laten horen en zien wat het betekent te om elkaars naaste te zijn, om te delen van wat je hebt en om elkaar niet in de kou te laten staan. Kortom: om gemeente van Christus te zijn.

Onderweg naar Pasen

Kwetsbaarheid

*Verraadt ons aller angst zich niet
in wie het leven weerloos liet?*

*De glasglans stemt de blazer mild.
De kaarsvlam vormt de hand tot schild.*

*De krokus wijst beton zijn grens.
Hoe kostbaar is een kwetsbaar mens.*

Aan dit gedicht van de bekende theoloog en publicist Okke Jager (1928-1992) moet ik tegenwoordig regelmatig denken. Keihard worden we momenteel op het feit gedrukt dat wij

het leven niet in eigen macht hebben. We willen de zaak graag in eigen hand houden; er grip op hebben. Maar wij hebben deze dagen te maken met een onzichtbare vijand, die we zelfs met de modernste wapens niet kunnen verslaan, waar nog geen medicijn voor is uitgevonden, en dat is beangstigend. We sluiten ons op in onze eigen huizen; blijven zoveel mogelijk op eigen erf. Boodschappen moeten we in ons eentje doen. Gelukkig is een wandeling of fietstochtje voor de broodnodige beweging toegestaan, als we maar afstand houden.

Nauwlettend volgen we het nieuws. Het RIVM houdt ons op de hoogte. De premier en de koning hebben het volk toegesproken. De berichten zijn beangstigend. Elke dag meer doden en geïnfecteerden door het virus dat niet discrimineert. Zelfs Boris Johnson en Prins Charles zijn ziek geworden. We zien beelden van mensen die aan de beademing liggen en van artsen en verpleegkundigen die het water aan de lippen staat. We kunnen veel, maar het geeft aan hoe weerloos en hoe kwetsbaar we in feite zijn als het er echt op aankomt.

Op Goede Vrijdag horen we dat Jezus in de hof van Gethsemane door de soldaten wordt gearresteerd. Als dat gebeurd is, slaan zijn leerlingen op de vlucht, aldus het getuigenis van Matteüs. Alleen de stoere Petrus, die duikt nog een keer op. Maar bang als hij is (en wie zou dat niet zijn voor de overmacht van de vijand), durft hij er niet voor uit te komen dat hij bij Jezus hoort. Nadat hij zijn Heer verloochend heeft, horen we van hem en van de andere leerlingen pas weer als de vrouwen op de Paasmorgen ontdekken dat het graf leeg is. De dood heeft niet het laatste woord. Dat is wat we vieren met Pasen. Dwars door het beton van de dood heen breekt het kwetsbare nieuwe leven door. De krokus, die beton zijn grens wijst. Een prachtig beeld voor het nieuwe leven dat God geeft en zal geven. Laten we daaraan vasthouden als het leven moeilijk is! Als je eens temeer beseft hoe kwetsbaar een kostbaar mens is, maar ook, hoe kostbaar een kwetsbaar mens is!